

TOLDALAGHY PÁL:

VERSEK

NAPLEMENTE A SZAMOSNÁL

E naplemente lesz a tünde nyárnak
utolsó és makacs emléke, mit
elmondanak, vagy szekrényekbe zárnak,
de él tovább és mindenkép vakít.

Mert édesebbek és ki tudja, hánszor,
a füttyök és fővényen a nyomok.
A vízbe nézel. Eltűnődni látszol.
Mi visszanez: A szád, a homlokod

és két szemed. De lám, a többi zsibbad:
a csont lazul és olvad szét a porc.
Enyves tüzük felét te már kiittad.
Vagy mégse? Mindegy! Úgyis meglakolsz.

A vágy hiába fűti még a testet
s a szerelem kettőnkön át kering,
ha mint a rózsát, száradról lenyesnek
és elhervadnak egy-leveleink.

Nem tudja senki, Rózsa, hogy te voltál,
ki erre járt és szerteszét lesett,
hogy naplementét néztünk a Szamosnál
és láttunk álmos, tükörképeket.

HÁRFÁK S CITERÁK...

Ha ébredek s az ablakon fehéren
az áprilisi verőfény ragyog,
féléberem még tovább heverésem
és jönnek aztán, jönnek angyalok.

Ki füstölőt hoz és ki bűgva penget
citerát, hozzá hárfát lassudan.
A többiek meg csendesen lebegnek.
Nagy, színes szárnyuk úszik és suhan.

A testek is mind, mind megrészegednek,
az aluszékony testek és a szív.
Az örök és a régi szerelemnek
örök visszhangja újra visszahív.

Itt, erre ömlik, harsonáz és árad
és mint a fény, az idegekbe vág.
S ki tudhatná, hogy hangjai ma hányak:
oly csendesek e hárfák s citerák.